

2012/7,8
červenec
srpen

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 7,8/2012

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Pegásek to ještě stihl</u>	<u>1</u>
<u> Blahopřání</u>	<u>2</u>
<u>Daniel Novotný: Tvůrčí</u>	<u>3</u>
<u>Eva Švecová: Sen</u>	<u>3</u>
<u>Miroslava Pavlíčková: Vývoj vesmíru</u>	<u>5</u>
<u>Daniel Novotný: Trojice</u>	<u>6</u>
<u>Daniel Novotný: Dobrodružství</u>	<u>9</u>
<u>Daniel Novotný: Sám ve tmě</u>	<u>10</u>
<u>Pavel Havlíček – Poutník: Mým Svitavám</u>	<u>12</u>
<u>Pavel Havlíček – Poutník: Silnicí mezi starými stromy</u>	<u>12</u>
<u>Pavel Havlíček – Poutník: Mlčme</u>	<u>13</u>
<u>Pavel Havlíček – Poutník: Už nechci, bolí to! (A přece!)</u>	<u>17</u>
<u>Iva Bordovská: Záhady české historie, dvanáct zdobených lebek</u>	<u>18</u>
<u>Daniel Novotný: Return true</u>	<u>20</u>
<u>Ivan Sommer: Stromy umírají vstoje</u>	
<u>Program na měsíc červenec a srpen – Upozornění</u>	<u> </u>

PEGÁSEK TO JEŠTĚ STIHL

Již několik týdnů slyšíme zvěsti, že Staňkova - sídlo naší brněnské obce - se bude opravovat. Rozsáhlá rekonstrukce se bude týkat všech poschodí a začne začátkem července 2012.

PEGÁSEK – náš tradiční večer oblíbeného autorského čtení a také KVĚTINOVÁ SLAVNOST však ještě proběhly zcela nerušeně.

Pegáskovskou žeň přináší naše letní číslo Poutníka. Setkání to bylo srdečné, při němž si autoři podávali kamínek s namalovanou slunečnicí a četli vlastní, většinou zbrusu nové texty. Také se fotilo a diskutovalo okolo zátiší se symboly přírodních živlů. Velké díky a čest všem autorům, diskutujícím a naslouchajícím.

Co se týká letních měsíců, bude trošku problém s prostory na naše shromáždění. Na Staňkově být nemůžeme, je třeba počkat, až se ukončí opravy, které dle vedení objektu, kde jsme v nájmu, potrvají v období července a srpna. Ještě přesně nevíme, kdy bude vše hotovo, ale po našem návratu (doufejme) v září, bude zmodernizováno sociální zařízení, umývárna a další. Nechme se překvapit!

V červenci a srpnu se budeme scházet - asi poprvé v historii naší obce – většinou v přírodě dle dohody a možností zájemců. Obvoláme se a setkáme pod letní oblohou.

S přáním krásného léta

Jarmila

*****

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se narodili v červenci a srpnu

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 4.7. Emilie Hrabalová
- 13.7. Jitka Zlámalová
- 16.7. Miroslav Nejezchleba
- 29.7. Ing. Jana Černecká
- 6.8. Anna Stanovská
- 7.8. Pavel Grün
- 9.8. Anna Plachá
- 10.8. Jiří Heger
- 24.8. Jaroslava Koktová
- 30.8. Rostislav Miča
Karla Müller

*****

Daniel Novotný

TVŮRČÍ

hrát si
s papírem
„co kdyby“
přeteklo
pak už písmena svítí
a pokládám s nimi
„buď tady a teď.“
až
přeteče i to
zhmotným
zbytky
snů

Eva Švecová

SEN

Brnem se rozkřikla zpráva, že se na město chystá nepřítel a prozatím čeká za městem.

Nacházím se v autobusu, který byl vypraven, aby vezl lidi k souboji s nepřítelem. Jsem vážná a obávám se, jak to dopadne. Lidé jsou však lhostejní, bezstarostní, někteří se i veselí, jakoby se o nic nejednalo. Slečna v červené bundě má sebou dokonce batůžek, ze kterého kouká termoska s čajem – jede prostě na výlet. Mává přes okno kamarádce, která ji vyprovází a volá, že se za chvíli stejně vrátíme. Podivovala jsem se takové sebejistotě a záměnu tak závažného aktu s výletem za dobrodružstvím jsem nemohla s ní sdílet.

A sen pokračuje.

Nacházím se na rovnější krajině a asi 300 m v dálce přede mnou vidím náš autobus. Vycházejí z něho postupně lidé. Vidím, jak šermují rukama a chtějí útočit na nějakého neviditelného nepřítele, nakonec se však krčí zřejmě před úderem a padají bezvládně k zemi, kde zůstávají ležet.

Došla řada i na blondýnku v červené bundě. Vidím, jak se krčí a uhýbá neviditelným úderům. Nakonec však je též přemožena a zůstává nehybně ležet na zemi. A tak dopadli všichni ostatní cestující.

Náhle vidím, že se zlo objevilo přede mnou. Symbolizovala ho taková nevzhledná tmavě hnědá hromádka něčeho nečistého, ve velikosti mezi velkým mraveništěm a kopytkou hnoje.

Z hromádky se vyčlenila malá hromádka velikosti krtince. Cítila jsem, jak se vyzývavě bojovně s předavkem výsměchu na mne dívá. Jen jí ještě chybělo dát ruku v bok a bojovně nakročit. Přesunula se přede mne a čekala.

V tom jsem před očima uviděla něco jaký jemný obláček. Instinktivně jsem z něho kousek utrhla a mrštila jím po hromádce. Něco zasyčelo a když jsem se podívala, krtinec zla byl pryč. Základní hromádka však přede mne předsunula další krtinec. A znovu se vyzývavě čekalo. Opět jsem odebrala kousek obláčku a hodila na krtinec. Opět zasyčení, zlo se ztratilo a tak jsem ještě chvíli pokračovala. Bylo jasné, že zlo bylo poraženo.

Asi 3 metry napravo ode mne jsem uviděla stát jednoho z mých známých. Zlo před něj taktéž bojovně předsunulo svůj krtinec a čekalo. Známý si v ohrožení nevěděl rady, protože zřejmě očekával, že i on dostane nějaký obláček, který by mu pomohl. Ten se ale neobjevil. Sáhl si tedy pravou rukou na pravý bok svého těla, vytrhl kousek a mrštil jím po krtinci. Opět něco zasyčelo. Když jsem se podívala, viděla jsem, jak se vypařil ten kousek těla a krtinec zůstal dále jako vítěz. Tak chvíli pokračoval. Srdce se mi svíralo hrůzou a žalem, až jsem se konečně probudila.

Probírala jsem si sen a divila se, co se mi to napletlo. Jako blesk mnou projelo poznání, že to nebyl žádný nahodilý popletenec, a netýkal se zrovna mne, nebo známého. Pochopila jsem to jako symboliku.

Ten, kdo si udělal z Boha ochránce tím, že k Němu pokorně vzhlížel a bral si Jeho rady k srdci, může počítat s Jeho ochranou a pomocí.

Avšak ten, který Boha na vědomí nechtěl brát, nebo Ho svévolně pro tak zvaný nedostatek důkazů hanobil, tak ten nemůže počítat s pomocí.

Město Brno by pak mohlo představovat lidstvo, které se jen bezstarostně baví a nechce slyšet nic o nebezpečí, dokonce ani ne v autobusu, který již přiváží lidi k boji. Tedy v době, kdy vrcholí spory a zmatky světa a lze očekávat mnohá nebezpečí.

Z pohledu biblické historie to připomíná dobu Noemovu s následnou potopou, kdy lidé byli varováni, ale nedbali, dále se bavili, veesele se namlouvali a varovným hlasům se posmívali.

I proroci prorokovali zkázu měst, nepolepší-li se lidé. A proroctví se vyplňovala. Jedno město však bylo přece uchráněno. Proto můžeme volat – „Sláva městu Ninive“..... a mohlo by se stát naším vzorem.

Milí přátelé, svůj zvláštní sen jsem si já takto vyložila, po svém. Nacházíme se však na Pegásku a vy si můžete můj příspěvek vyložit jako ukázkou mé literární tvorby.

Přeji vám hodně úspěchů.

Miroslava Paulíčková

VÝVOJ VESMÍRU

V poslední době se věda zabývá též úkoly, které se týkají hlubšího pochopení vesmíru. Aby však bylo možné v této práci úspěšně pokračovat, je třeba otevřít nové cesty poznání.

Týká se to např. výpočtů, které jsou stále založené na rovnicích Alberta Einsteina. Jde o rychlost světla na planetě Zemi ve třetí dimenzi. Pokud však se chceme otevřít vesmíru, je třeba se

otevřít dalším dimenzím, tedy i jiným zákonům rychlosti světla. Naše civilizace je však zatím zaměřena převážně na energii elektromagnetickou, což je třeba doplňovat v budoucnosti pochopením dalších typů energií. Pokud touží člověk pochopit vývoj vesmíru, jehož jsme součástí, je třeba se s vysokou motivací a koncentrací napojit na své nitro. Pak můžeme vnímat základní program vývoje vesmíru v napojení na kosmické zákony.

Jde o zákon rovnováhy, spravedlnosti v tom nejširším slova smyslu, zákon harmonie, lásky a porozumění na základě vytváření logických systémů.

Ve vesmíru však existují i programy protizákonné, které jsou určeny k transformaci na programy pod zákony vývoje vesmíru. Pokud se člověk napojí na tyto špatné protizákonné programy, vyvolávají v organismu svým odporem velké napětí a únik energie z organismu. V důsledku toho se celý organismus porušuje, což znamená bolest a utrpení. To pak nutí člověka k pochopení a transformaci nelogických programů.

Program vývoje vesmíru je přesný. Každý z nás jsme jako součást vesmíru jedním kolečkem v něm. Z tohoto stanoviska náhoda neexistuje. Náhodou nazýváme to, čemu jsme ve skutečnosti neporozuměli. Pokud porozumět chceme, najdeme v hloubi své duše odpověď na všechny otázky, které ke svému životu potřebujeme, abychom si mohli svůj úkol splnit.

Žijeme ve třetí dimenzi. Budoucnost bude znamenat postup do dimenze další.

Daniel Novotný

TROJICE

On

Další prázdný den. Čekal na nějaký energetický impuls a kolem se odvíjely dokola omléte programy opakování téhož. Pár plochých rozhovorů, pár cyklících kousků nezpracované karmy. K čemu to všechno? Ten večer se na jihu Země ozvalo silné zemětřesení.

Ona

Tímto dnem se proživořila jako těmi předtím. Z manifestace rozbuřelého ega lidí v okolí jí bylo na zvracení. Žádný hlubší smysl, žádný řád, hlušina. Toho dne připravily záplavy o život pár desítek lidí.

On

Četl ten mail znovu a znovu. „Nezasloužím si Tě, jsi na mě příliš hodný, bych se nedokázala...“ svou přirozenost změnit neuměl. Další vztah skončil v popelu času. Stejně byly dotyky prázdné, bez energie. Šel rozčarovaný spát a jeho vztek korunovalo další chvění zemských desek.

Ona

Bloudila ulicemi a cítila, že nepatří nikam. Pohledy jiných ji vyháňely ze všech míst, na kterých se její oči snažily usadit. Cítila se jako vyděděnec, jako ryba vyvržená na mořský břeh. Povzdechla si a šla domů. Tu noc řádila další vlna tsunami na východě planety.

On

Ráno měl pocit, že něco přijde. Existence ho volala „do zbraně“. Na zastávce autobusu tušení zesílilo. Zahlédl smutný pohled slečny čekající vedle něj. Napadlo ho se usmát.

Ona

Úsměv...tak silnou a přitom tak jemnou podporu neočekávala. Jakoby toho muže znala...z minulých životů? Ze snů? Rovněž se usmála, pohledem obsáhla celé okolí a řekla: „To je divná planeta, že?“ „To tedy je“, odvětil, „pamatujete, jak jsme ji tvořili?“

On

Ta intuice mu přišla, hned jak ji uviděl. Začínal si vzpomínat na dávno zasuté tvůrčí Slovo, kterým kdysi disponoval – každý svět potřebuje ke stvoření mužský a ženský element, takže nyní našel svůj tvůrčí protějšek, bytost, se kterou dali zrod této rovině světa.

Ona

Na chvíli jí to vyrazilo dech. Psycholog jí jednou řekl, že má „falešný pocit omnipotence“, vždy tušila, že svede daleko více, než, co jí současné lidské tělo nabízí – a teď potvrzení skrytých snů od neznámého, ale vlastně tak známého člověka. Vzali se za ruce a bylo to, jako kdyby se vybilo ohromné množství nahromaděné energie. Toho večera nebyly na Zemi žádné záplavy, ani žádná zemětřesení.

On

Bylo to naprosto, řádově jiné než všechny vztahy, které měl předtím. Mohli se bavit mimo normálních každodenních věcí i o svých stvořitelských plánech, kvalitách energií...Zjistil, že mohou – zatím pouze útržkovitě a jednoduše – telepaticky komunikovat. Zkoušeli si vzpomenout na tvůrčí Slovo, aby mohli pročistit Zemi od neduhů.

Ona

Ještě nikdy nebyla tak plná energie. Vše bylo super, ale stále tu byla nějaká bílá místa, energie, u kterých nevěděli, zda je stvořil on, či ona, či jaký mají účel. Také je trápily epidemie, které se v celosvětovém měřítku občas objevovaly a ani jeden z nich nevěděl, jak je zažehnat.

On

Vše bylo skvělé, ale cítil, že by se mohl mít ještě líp. Jednou, jak šel po ulici, plný energie a telepaticky ponořený do mlhy myšlenek lidí kolem, se usmál na jednu z kolemdoucích žen. Ale běda – v jejích očích zahlédl daleko víc, než jen vědomí pouhé lidské bytosti – byla tam nesmrtelná, divoká vášeň, rozkoš plná fantazie. Usmála se a nenuceně prohodila: „Co ty tady?“

Ta druhá

Celý život cítila, že je spolutvůrkyní, ale nevěděla, co s tím. Všechno už vyzkoušela a pořád to bylo málo – ale teď tenhle chlap, tahle bytost, někdo stejné úrovně a schopností – celá lačná využila svoje umění svádět na maximum. Cítila i jinou ženu – no bůže, tak někoho má, to není tělesná vada – ale tušila, že svého dosáhne.

Ten den epidemie na světě ustaly, ale k večeru se znovu ozvaly záplavy.

Trojice

Nyní na sebe hleděli všichni tři. Dal obě ženy svolat, protože nevěděl, jak dál. Cítili, že nyní je tvůrčí Slovo kompletní...teprve nyní jim docházelo spoustu z nespravedlností a nerovnováhy světa, mýty o boží trojici, o jablku Poznání...Nyní si již pamatovali na věčný souboj dvou žen o Něho, při kterém si vymazali paměť a klesli do svého stvoření, zajatí jako mouchy v jantaru. Neschopni slov se dívali jeden po druhém.

Svět

Jak se Trojice dohodla, není nám smrtelníkům známo. Je však faktem, že zemětřesení, záplavy i epidemie sužují svět nadále.

Z knihy
Daniel Novotný: SVĚT TVOŘENÍ
Sursum, 2011, s. 14-16

Daniel Novotný

DOBRODRUŽSTVÍ

nevnímáš žádná omezení
na nebi ani na zemi
když zámky se lámou
a ty zůstáváš skryt
tajemství se odhalují
a ty zůstáváš neviditelný
věci se mění
a ty zůstáváš sám sebou
tvoríš si vlastní svět

Daniel Novotný

SÁM VE TMĚ

Dav venku opět skanduje moje jméno. Za chvíli vyjdu ven a oblažím jejich zrak zázraky a divy. Nyní sedím u obrazovky počítače a prociťuji toky informace. Zároveň je trochu směruji. Jsem nadnášen gloriolou slávy a uctívání. Ale tak to musí být.

Duchaplnosti, kterými budu jitřit jejich sluch a mysl, si nemusíme připravovat, intuitivně je vylouskávám přímo z kreativního středu bytí. Už se napojil celý svět a já sá. Nechávám se zbožňovat. Ano, zbožňovat. Ale přitom musím, aspoň sám sobě, aspoň sám pro sebe připomenout, proč to všechno.

Minulý život jsem prožil v Tibetu a dosáhl tam osvícení. Můj zrak se poté upěl na západ, na Evropu. Neznali tam Nauku a mysl jsem, že když se tam vtělím (a dobře použiji svoje „siddhi“, zázračné síly získané vzhledem do bytí), dovedu je všechny blíže osvícení, kterého jsem dosáhl.

Ovšem v tomto životě, jakmile ze mě spadl závoj zapomnění a rozkoukal se, jsem pochopil, že jsem se mýlil. Neznal jsem Příběh.

Tato část světa duchovně žije Příběhem, který mají zapsaný ve své svaté knize. Někteří jím žijí a sami si to uvědomují, většina však jej následuje podvědomě. Je to příběh národa, který došel z otroctví ke svobodě a poté jednoho muže z tohoto národa, který této svobodě nasadil korunu.

Skandování venku se mění v trans. Mávám rukou a alespoň jim posílám nějaká světla, obrazy, pocity, než se na pódiu zjevím sám a začnu svoji dnešní řeč. Nejdříve však musím dokončit inventuru myšlenek, kterou nyní vyskládávám sám před sebou.

Ovšem Příběh se zasekl a začal běžet v kruhu. Lidé se začali soustřeďovat na dogmata, na vnější známky Příběhu, na vnější smysl příkázání a doporučení: a tím to celé strnulo. To, co mělo pomoci ke svobodě, se samo stalo vězením.

A po nějaké době záseku jsem přišel já: se svými schopnostmi získanými v části světa, kde Příběh neznají, s tendencí vidět Příběh zvenku místo zevnitř...

---a zjistil jsem, že je na mně napsat poslední kapitolu.

Stanu se vším, co pokládají za božské. Vystupňuji to až k největší extázi. Celý svět tím odhodí dogmata ve prospěch jediného dogmatu: mě.

A já pak budu poražen. Musím být. Jeden z nich přijde a zasaď mi první a zároveň poslední úder.

Pak budou holí. Holí, prázdní a noví, jako by je právě opustil nejláskyplnější milostný partner jejich života. Ale budou muset začít nanovo :dogma bude rozbito.

Hořce se usmívám. Nikdo u mě nesmí vidět ani stín pochybností. Hladím podlitinu na svém čele, podlitinu, která se vytvořila poté, co jsem v této inkarnaci silným vhledem znovu získal své siddhi. Její tvar se podobá třem šestkám – i tady Příběh prosadil svou.

Až po mé porážce nezůstane kámen na kameni, přestanou být dětmi. Budou vědět, že budou muset nadále přemýšlet a cítit každý sám za sebe.

Pavel Havlíček – Poutník

MÝM SVITAVÁM!

Tak tohle je to město mé! Tak tohle je mé rodné město!

Já už se neotáčím.

Spíš do zpěvu mně je.

Než k pláči!

Tak tohle je mé rodné město!

Jdu cestou, kterou neznám!

Těch polí, těch luk, těch ulic, silnic, pěšin mezi zahrádkami, těch zákoutí a koutů, těch výhledů k lesům, do strání, těch dívání!

Na to by nestačil mně seznam!

A tak se vydám cestou, kterou jsem šel snad všehovšudy možná jednou v životě. Pouštím se k lesům zeleným, světla a stíny, slunce, oblaka a dým.

A louka pampelišek je tu,

mučivě zářivá zlatem svých rozzlacených květů! Až k neuvěření!

Jdu, jdu, nevěřím svým očím. Jdu, jdu, hlavu neotočím! Na třikrát tři sta tisíc kvetoucích pampelišek! Tam kolem města mého!

Ze sbírky básní

Pavel Havlíček – Poutník: JEDNODUCHÁ SBÍRKA
svému městu a jeho okolí, Brno, 2004, s. 2

Pavel Havlíček – Poutník

SILNICÍ MEZI STARÝMI STROMY

Jdu do Kamenné Horky,

Páni Kamenohorští tu nejsou, jen opevněný kostelík, a děti a dvacet sedm tisíc devět set třináct velkých kopretin. Dál už raději nepočítám! A cesta pořád vzhůru! Ta cesta!

Ze sbírky básní
Pavel Havlíček – Poutník: JEDNODUCHÁ SBÍRKA
svému městu a jeho okolí, Brno, 2004, s. 2

Pavel Havlíček – Poutník

MLČME!

„Naše království je řádné, naše vláda je dobrá, naše správa země je starostlivá, naše péče a starost o svěřený lid je rozumná a spravedlivá, lidé jsou svobodní, bezúhonný člověk našeho království se nemá čeho bát, požívá plné občanské svobody! V našem království sice nevládne lid, něčemu takovému bych se musela od srdce vysmát, ale naše královské poměry jsou, jak tomu říkávají v Helénii, demokratické, a to v tom smyslu, že lid je svobodný, není týrán, neotročí svým nadřízeným a představeným, svým vladařům, každý může chodit, kam potřebuje, kupovat, co potřebuje (o prodeji se úmyslně nezmínila!), může cestovat podle libosti, může se zabývat, čím chce a může mluvit, co chce, jestliže nikoho neuráží, netupí, neostouzí, nehanobí, jestliže nikomu nevyhrožuje! Díky bohům se v naší zemi také nestojí fronty na banány a na pomeranče!“, zdůraznila Jezábel. Pronesla svou řeč, otřela si ústa do přichystaného servítka a zhluboka se napila šťávy z granátových jablek. Přičemž se zaškaredila svěrem kyselosti, vždyť jí dali pít neoslazenou šťávu jakýchsi kyseláčů! ...Kdosi kdesi nedaleko nesl svazek klíčů a zazvonil jimi.

Prorok reagoval okamžitě. „Mluv, Eliáši!“, vybídlí ho. Královská rada i král se v očekávání potahovali za brady, za brady s vousy i za ty bez vousů. Inu! ...Král nechal v shromáždění mluvit za sebe svou manželku! Jaká novinka! Jaké nezvyklosti! Prý ona sama mu radí a doporučuje, působí na krále svými kouzly! Království spěje do záhuby! ...

„Předved'te támhle ty lidi“, požádal Eliáš. „Vidíte, vy všichni tady, králi, královno, královští poradci a ministři, je tady dvanáct mužů v nejlepších letech, a až na jednoho mají přihnuta shrbená zá-

da! A nejsou to hrbáči, netrpí pokřivenými páteřemi! Všichni se živí prací svých rukou a svých těl. Mají však viditelně sehnutá záda! Jak to?! Vždyť to není od práce, protože dělají stejnou práci jako lidé ze sousedního království a ti shrbení nejsou! Jak to, ptám se, jak to, královský dome našeho Samaří?!“...

Královna se zavrtěla a pokynula paží. Zase nějaký úskok, napadlo Eliáše! Jezábel však jenom kázala, aby jí přinesli místo kyselé granátové šťávy šťávu z rozmačkaných jahod.

...Eliášovi příznivci se uctivě naklonili ke králi. „Bude mluvit, náš vladaři, tenhle muž bude mluvit, jak už bývá jeho zvykem, směle až přidržle, ale znáš ryzí dobrotu jeho srdce, toleruj a vyslechni všechno, co řekne, ano, vyslechni ho, náš pane, stejně víš, že slovo je lehké jako dech, žádné slovo nepohne ano prázdnou miskou, ani závojem, natož královským majestátem! Buď trpělivý a bez hněvu, náš králi Achabe!“ Tak předem omlouvali Eliáše u krále.

„Ti lidé jsou shrbení strachem ze zákonů této země!“, zaburácel prorokův hlas. „Jsem vykladač Hospodinových úradků, jsem Hospodinův prorok, ale nemusím být prorokem k tomu, abych viděl, co vidím, abych slyšel, co slýchám! Těm lidem, těm deseti dvanácti mužům, kteří promlouvají za stovku dalších a stu těch dalších, kteří svědčí za tisíc a deset tisíc jiných, těm lidem ohýbá záda zákon této země, a desítky jeho podzákonů, roztahujících, kam se jen podíváš, kde se jen nadechneš, svá výhružná chapadla!“

Nastalo tísnivé ticho. Ticho, do kterého se ozývalo jen chrčení dechů nezdravých plic.

„Lidé se bojí i zemřít, aby neporušili zákon a nějaký předpis, aby neplatili pokutu, aby nebyli bití nebo neseděli v žaláři!“, zahřměl Eliáš.

Achab povstal, královna vyskočila. Všichni členové královského poradního sboru upřeli na krále prosebné oči a hned poté sklonili hluboko své starcovské hlavy. Achab se zase usadil a pokynul i své manželce.

„Abych tě nemusela prosit o jeho vymrskání z města, vysměju se mu do tváře, dovol, můj milovaný choti!ú, zašvitořila Jezábel. „Pojď blíž, Hospodinův věštče!“, obrátila se na Eliáše. „Prý jsi dnes popíjel víno! Půl druhého džbánku. Na kuráž

před svým řečnickým vystoupením. Je to tak, Ufríco?!“, pohlédla Jezabel do strany po své levici.

„Ach nerada svědčím, ale je to tak, je to tak, má paní!“, zaštkala komorná, s pažemi překříženými přes prsa poklekla a dotkla se třikrát čelem země. Hysterka!, pomyslela si hněvivě královna.

„Zmiz!“. Vyhnala komornou z dvorany. Žena odcházela s pláčem. Co čekat od primitivních duchů plazících se při zemi jako hadi?!

... „Pil jsem dnes zrána půldruhého džbánku s jednou třetibou vína a se dvěma díly bystré vody! Je to tak, stolníku?“, rozhlédl se Eliáš kolem. Stolník předstoupil, sklonil hlavu a mlčel.

„No dobrá,“ řekl král. „Můžeš mluvit dál!“ Stařešinové královské rady se podívali na krále pohledy plnými díků.

Zmetci, bídáci!, soptila v duchu královna. Jen úcta ke stáří, podobají se totiž mému nebohému otci, mně nedovolí dát je všechny polít pyjemi!

„Nuže!“, vybídl král svého proroka. „Hoříme zvědavostí! Jen proroci přece znají pravdu!“ králova jízlivost (žena po jeho boku mu byla rozhodně dobrou učitelkou!) Eliáše nijak nezasáhla. Vždyť byl pravověrný, právoplatný prorok! Jenom falešní proroci se rozčílí, jen ti poklesávají na duchu, když na ně foukne dech jiného ducha!

„Nemluvil jsem, králi Achabe, o tvých zákonech, všimni si, říkám a mluvím o zákonech této země! Mluvím o rozbujelosti a o biči zákonných ustanovení tohoto království! Copak ty sám a ty jediný řídíš vládu?! Neřídíš. Nejsou to tedy tvé zákony, které znesvobodňují lid, jsou to zákony této země! Je to džungle zákonů této země, není to tvá džungle, je to vězení a otroctví zákonů samařských, ne Achabových! Oceň, pane, má slova! Nejsi snad spravedlivý?!“

Eliášovi bylo lhostejné vmlouvat se lacině do královny přízně, hořela a tepala v něm touha po spravedlnosti!

„Jsi, králi, můj choti, spravedlivý, nemusí se tak hloupě a hlasitě ptát!“, zašeptala královna, která poznala, že si Achab už nepřeje, aby se na tomto shromáždění veřejně projevovala! Kdyby nepo-slechla, musela by odejít. A ona byla královna! Zůstane! A všech-no si zapamatuje!

„V tomto království není svoboda! O svobodě se hodně mluví. A o čem se nejvíc mluví, toho se nejvíc nedostává! Jak může být svobodný člověk, kterému se předpisuje, kterou nohou napřed má ráno opustit svůj příbytek?! A kterého neomlouvá neznalost před-pisů, které neznají, protože nemohou znát, ani sami jejich tvůrci?! Jestli člověk předpis zná a řídí se jím, jaká je jeho svoboda?! Ta uvnitř, ta venku?! Co jeho strach z porušení zákona nedopatřením, omylem?! Že není-li žalobce, není ani soudce?! Ale strach, strach tu je, protože je tady zákon, slyšíte, nemilosrdný zákon. Hrozí. Občanské svobodě a svobodnému dýchání!“ ...

Achab se na svém sedátku začíná ošívát: Co je to za řeči?! Chce snad zemi bez zákonů?! Blázen! Šílenec! Zrádce! Zločinec?! Osnovatel nového povstání?! ... Rádcové prosebně sepjali prsty. Achab se zklidní.

„Mluví se tady o svobodě slova, ale jakmile někdo na tržišti a na shromáždění začne nahlas vzpomínat na časy minulé, kdy každému starochu se zdá minulost lepší než nová současnost, protože minulost má v sobě nejen mládí, jakmile začnou lidé připomínat Omrího, co vystavěl na hoře Šumerón město Samaří, když vzpomenu na Zimrího, když lidé mluví a zapomenou na špatné skutky těch obou králů, hned přispěchávají strážci veřejného pořádku a odtlačují takové mluvky pryč! Jen pryč z veřejných míst! K r á l i !“, řekl dlouze a důrazně prorok. „K r á l i !“, přeslabikoval svým silným podmanivým hlasem znovu prorok. A ztichl. To stačilo. Jezábel se dotkla Achaba. Král povstal. Starci sedící u jeho kolen sebou zamleli.

„Pravda je bolest!“, pronesl po Šalamounově způsobu Achab, osvícen najednou filozofickým duchem. „Ale v tuto chvíli si udělá-me přestávku, občerstvíme se a potom budeme jednat o důleži-tostech našeho domu a našeho státu, a **našeho lidu**“, zdůraznil, „vždyť bez lidu není království! A budeme pokračovat, budeme jednat, abychom se skrz bolest dobrali pravdy!“ ...

... K strašlivé a stále narůstající rozbujelosti zákonů, ke zmatkům změn, doplňků a ke stále pozměňovaným ustanovením, v kterých se nikdo nevyzná a které otravují lidský život, ba zne-možňují ho, anebo degradují na zmrtvělou mechanickou práci stroje – zatímco si kladou za cíl pravý opak, k tomu se (zatím!) Achab nevyjádřil...

... Žádný král to nemá lehké! No jen si zkuste být králi! Žádný prorok to nemá lehké! Zkuste být proroky!

A ani žádná králova žena to nemá lehké! Chtěli byste si to vyzkoušet?! A kromě toho král, prorok i královna jsou lidé, a člověk jako takový, co člověk?, má kapsy (i když je nemá) plné ďáblů, a jednou, jednou se ukáže, že si ke všemu ještě (třeba i pod šaty) nese na zádech kříž!

Z knihy

Pavel Havlíček – Poutník: JEZÁBEL A ELIÁŠ

1. vydání, Brno, 2011, s. 36-40

Pavel Havlíček – Poutník

UŽ NECHCI, BOLÍ TO! (A PŘECE!)

Když jsem se jednou, před začátkem velkých letních prázdnin, vracel náramnou oklikou ze svitavské školy domů, to vám jsem si schválně zašel až za město až k rybníkům, byl čas a chvíle, kdy nikde nejsou žádní lidé, všude bylo jen teplé slunce a samí motýli a louky plné lučních koníků a cvrčků, šel jsem lukami, mohl mě někdo přepadnout, mohl mě někdo okrást, mohl mě někdo znásilnit, mohl mě někdo unést, mohl mě někdo i zabít, ale já jsem se tomu smál, prosím vás, v té kráse tady?! Nikdy! A motýli mně sedali až na ramena a cvrnkali mě svými křídly do nosu, sundal jsem boty a řepkal jsem si bosý hliněnou prohřátou stezičkou v nizounké jetelinové trávě, myslel jsem, že jsem lesní duch a že sem, do těch míst a do toho prostoru, neodvolatelně patřím! Vznášel jsem se korunami stromů velikánů, houpal jsem se na větvích přízemních keřů, zastavoval jsem se a posedával, horké léto zpívalo, kytky kvetly z rákosin cosi štěbetalo – a já jsem vstoupil do lesa.

Na lesní cestu. Horkou a vonící přeschlým jehličím. Obul jsem si boty, abych mohl utéct, kdyby snad náhodou něco! Ale nic, nic, nic takového! Ani náhodou! Lesy voněly pryskyřicí a silicemi. Poletovala tady šídla a sem tam nějaká toulavá vážka.

Šel jsem lesem. Špetička strachu a nejistoty a napětí se vloudila do duše Přecejen! Šel jsem rychle a rozhlížel jsem se na všechny strany. A pak už jsem byl z lesa venku a tam za polem, v dolíčku, stál náš dům, červená střecha ještě nevykukovala. Ucítil jsem houby, ale asi teď žádné nerostou a fialové bodláky kvetly o sto šest. Shýbl jsem se a v prstech jsem rozemnul něco heřmánku! Utíkal jsem cestou mezi poli. Jásalo to ve mně a křičelo: ... Já nejsem člověk, já jsem přece lesní duch! Jsem tady s vámi! (Jenže s kým?!) ... Běžel jsem a tisíckrát jsem se ohlížel!

Když už jsem nemohl, svalil jsem se na chvílku do chladivých listů na mezi. Klíšťata u nás tenkrát nebyla, to jste se mohli válet v trávě třeba nazí, a klíště ani jedno! ... Cosi ve mně, cosi se mnou a cosi kolem mě bylo (tehdy) tak podivně krásné!

Co, co jen to bylo, co jen to mohlo být?! ...

A já už nechci, už ne! Tak to bude lepší! ...

Iva Bordovská

ZÁHADY ČESKÉ HISTORIE DVANÁCT ZDOBENÝCH LEBEK

Při našem každoročním jarním putování za některou ze studánek zastavili jsme se před několika lety i ve Křtinách, abychom se aspoň zběžně seznámili s krásným starým poutním místem, v jehož poměrně blízkosti byla už tehdy zbudovaná tzv. Radostná cesta /nikoliv křížová/.

Křtiny leží asi 15 km na severovýchod od Brna. V nevelké obci každého hned zaujme mohutný chrám. Jeho stavitelem byl slavný Jan Santini a svatostánek nebyl dokončen, protože Josef II. zrušil patronátní klášter premonstrátů v Brně-Zábřovicích. Přesto je považován za jednu z nejkrásnějších barokních staveb na našem území, což potvrzuje i přídomek „perla moravského baroka“.

Chrám je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie, jejíž kamenná socha v životní velikosti stojí na nádherném oltáři pod mramorovým baldachýnem. Překrásná socha udělala ze Křtin vyhledávané

poutní místo, jehož sláva se v posledních letech obnovuje.

Křtinský chrám vyrostl na místě dvou starších kostelů a hřbitova. Pojí se k němu řada legend a pověstí, které vyprávějí o velkých pokladech ukrytých v jeho podzemí. Ty lákaly nejen milovnický záhad a různé amatérské nadšence, ale v sedmdesátých letech se o ně začali zajímat také odborníci. Údajná chrámová krypta, jež měla v roce 1911 zmizet pod novou dlažbou, přivedla do Křtin pracovníky podniku Geofyzika z Brna, kteří zjistili, že pod chrámem opravdu existuje velká podzemní dutina. Ale až v roce 1991 bylo možno uskutečnit rozsáhlejší průzkum, který speleology z Brna přivedl k objevu, který tak trochu naháněl strach – v podzemním prostoru byly objeveny kosterní pozůstatky nejméně 975 lidí.

Vysvětlení nebylo těžké. Jednalo se o kosti vyzvednuté z hrobů zrušeného hřbitova, který musel ustoupit stavbě chrámu. Jenže mezi kosterními pozůstatky bylo nalezeno také dvanáct lebek, které jsou pomalované: mají po obvodu věnec z vavřínu a na čele písmeno T. I když mezi kresbami existují menší odchylky, jsou lebky na první pohled stejné. Když dodáme, že nikde jinde ve světě se nic podobného nenašlo, máme tu opravdu záhadu jako přísloušný hrom.

Malbou zdobené lebky známe z Rakouska i z některých dalších zemí, kde byly vždy po zaplnění hrobů předchozí pohřbení vyzvednuti, aby uvolnili místo novým nebožtíkům. Po důkladném očištění byly lebky rodinou popsány, aby nedošlo k záměně, a umístěny do kostnice. Popis a případná výzdoba měly sloužit k jejich pozdější identifikaci a byly pokaždé jiné.

Dvanáct zdobených lebek nalezených ve Křtinách si je však podobno jako vejce vejci. Podle odborníků byly pomalovány v 17. století, tedy v době, kdy dochází k obnovení kultu katolických mučedníků. O tom, že zdobené lebky měly nějaký duchovní význam už nikdo ze znalců nepochybuje. Jenže – byly vyzvednuty ze zrušeného hřbitova už pomalované? Nebo k jejich výzdobě došlo až později? A proč?

Nejpodivnější je však ono písmeno T na čele. Někteří v něm vidí tzv. antonínský kříž, který používal sv. Antonín na konci své ho-le. Světec pomáhal především lidem trpícím chorobou zvanou Antonínův oheň neboli otravou způsobenou známou paličkovici

nachovou. Trpěli snad ti, jejichž lebky byly později pomalovány, touto nemocí? Nebo se z ní s přispěním sv. Antonína vyléčili?

Písmeno T by mohlo být také symbolem řeckého tau, poznávacího znamení, které podle Bible /Ezechiel/ dostali ti lidé, kteří neměli být vyhubeni. Ale proč by bylo napsáno na lebky mrtvých? Jaký by to dávalo smysl? Jiní vidí v T zkratku řeckého slova toxicon, neboli jed. Baroko sice bylo známé řadou travičských skandálů – mnohé byly spojeny i s čarodějnickými procesy, ale opět marně pátráme po smyslu. Byli snad ti, jimž lebky patřily, travičí? Nebo se staly obětí otravy? Podle toho, že lebky byly vyzdobeny stejně, nebyla zřejmě totožnost zemřelých důležitá, ale mnohem spíš je něco spojovalo, snad nějaký povahový rys nebo osud. I v tomto případě však stojíme v rozpacích a marně hledáme nějaké logické vysvětlení.

Objevil se také názor, že lebky by mohly patřit dvanácti českým pánům, popraveným na Staroměstském náměstí 21. června 1621. Na Staroměstské mostecké věži byly vystaveny až do roku 1631, kdy je za saského v pádu čeští exulanti sňali a uložili kdesi v Týnském chrámu. Tak dobře, že se je dosud nepodařilo najít. Co když nakonec skončily ve Křtinách? Jenže zase je tu ono už tolikrát opakované proč? Navíc v tomto případě by lebek muselo být jen jedenáct, protože dvanáctá, patřící hraběti Šlikovi, byla vydána jeho vdově. Je tu ale ještě jeden háček: sedm lebek patří prokazatelně mužům, čtyři snad a jedna je spíše ženská.

Dvanáct pomalovaných lebek své tajemství zatím úspěšně tají....

Daniel Novotný

RETURN TRUE

postupně procitající ze sna
konečně oceňující genialitu reality
vracím pravdu na své místo

Ivan Sommer

STROMY UMÍRAJÍ VSTOJE

Asi 30 km jižně od Brna se nachází obec Pouzdřany, známá přírodní pozoruhodností evropského významu Pouzdřanská step, kam se každoročně vydáváme na rodinný výlet. Letos jsme se setkali s dalším působivým výtvozem, výsledkem to lidské činnosti.

Na výjezdu z obce směrem na Vranovice nemilosrdná ruka upravila stromořadí podél silnice tak, že více než desítky stromů byly ořezány větve a koruna, proměnily se v pouhé sloupovité pahýly,

čnicí bezmocně k nebi a žalující svůj smutný osud.

Není mi srozumitelné, proč někdo tak necitlivě a neesteticky stromy zohavil. I kdyby snad byly silničnímu provozu nebezpečné, což se mi nezdá, existují přece jiné přiměřenější

možnosti, jak postupovat. Na Pouzdřanskou step zavítá množství návštěvníků a pravděpodobně jejich zážitek z unikátní květeny bude doprovázen rozpaky a pochybnostmi o šetrném přístupu místních obyvatel k přírodě.

Autor je členář EkoListu.

Foto: Ivan Sommer

Ekolist.cz nabízí v rubrice Názory a komentáře prostor pro otevřenou diskuzi. V žádném případě ale nejsou zde publikované texty názorem EkoListu nebo jeho vydavatele, nýbrž jen a pouze názorem autora daného textu. Svůj názor nám můžete poslat na ekolist@ekolist.cz.

PROGRAM NA MĚSÍC ČERVENEC A SRPEN 2012

UPOZORNĚNÍ

Vzhledem k rozsáhlé rekonstrukci prostor na Staňkově 18a budou programy v přírodě. Sraz účastníků a čas – dle dohody telefonicky a e-mailem.

Děkujeme za pochopení

MSS OUB

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz.

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
ing. Marie Vohlídalová, Ing. Ivan Sommer